

underkendt for alle de Sagers Vedkommende, der kunne indankes for Højesteret. Det forekommer mig ikke, denne Indvending har synderligt paa sig.

Maa jeg saa til Slutning udtale, hvad der allerede er berørt af det ærede Medlem for Viborg, at Udvalgets eller i alt Fald dets Flertals Stilling overfor disse Ændringsforslag egentlig har været noget mærkelig; thi da den foreløbige Betænkning, hvori disse Ændringsforslag vare stillede, vare til Ministerkonference, vare disse Ændringer tiltraadte af et Flertal i Udvalget. Den højtærede Justitsminister, der har vist en saa overordentlig stor Imødekommenhed og Hensynsfuldhed mod de Ønsker og Ændringer, der fremkom fra Udvalget, havde i Virkeligheden heller ikke synderligt at indvende mod disse Ændringer. Det skal indrømmes, at Ministeren stod paa det samme Standpunkt, som han nu har tilkendegivet ved sine Udtalelser her. Men Ministerens Modstand mod disse Ændringer var i alt Fald saa spagfærdig, at der ingen Anledning var . . .

Formanden: Jeg mener ikke, det er rigtigt at referere, hvad der er passeret i Udvalget.

Laust Jensen: Jeg skal da ikke komme videre ind paa denne Sag; det forekommer mig blot, at Udvalget kunde have tiltraadt disse Ændringer og fastholdt dem. Jeg tror i øvrigt ikke, at Sagen vil faa stor praktisk Betydning, jeg er overbevist om, at det er ikke mange Sager, der blive indankede for Højesteret, der er ingen Tvivl om, at baade Værgeraad og Overværgeraad ville udføre deres Hverv saa samvittighedsfuldt som muligt. Men det forekommer mig at ville være en Tilfredsstillelse for Befolkningen og de enkelte Individuer at vide, at en saa stor Sag som at fratage Forældremyndigheden kan indankes for Højesteret, der jo er højeste Instans for alle retslige Afgørelser. Hermed skal jeg for mit Vedkommende anbefale Ændringsforslaget til det høje Tings Vedtagelse.

Sveistrup: Jeg takker det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) for hans Tilslutning, men jeg tror dog, at han vilde have arbejdet mere i Sagens Interesse, hvis han havde holdt det politiske Moment ude. Det er i Virkeligheden saaledes, at jeg i denne Sag har ikke blot Flertallet af mit eget Parti imod mig, men ogsaa de Ud-

valgsmedlemmer, der tilhøre det ærede Medlems Parti, eller rettere det Medlem, thi jeg tror ikke, der er mere end en, og tillige og ikke mindst har jeg Socialdemokraterne imod mig, hvad der jo er meget naturligt fra socialistisk Side, men ikke fra anden Side. Den ærede Minister siger, at det er en Mangel ved vort Forslag, at vi kun indsætte Domstolene i øverste Instans. Det er rigtigt, men det hidrører fra, at Forslaget er fremkommet som et Kompromisforslag. Mit principale Forslag var, at vi skulde have Værgeretter i Stedet for Værgeraad og en Overværgeret i Stedet for Overværgeraadet, fuldstændig holde den dømmende og den administrative Myndighed ude fra hinanden. Vort Forslag, der her foreligger, er dog altid bedre end intet; Rekursen til Domstolene er dog til syvende og sidst holdt aaben.

Den ærede Minister erkendte, at som Forslaget er affattet, bliver det fremdeles et administrativt Anliggende at tage Børnene fra Forældrene, og det mente han, kunde godt gaa lige saa godt som det, at man tvinger Folk til at sætte deres Børn i Skole. Nej, der er en knusende Forskel. Det er ganske rigtigt, at Samfundet tager sig nogen Ret over alle Børn, idet det uden Hensyn til, hvordan Forældrenes Opdragelse er, forlanger, at de skulle have en vis Undervisning, men ved Siden deraf anerkender Samfundet Forældrenes Ret til at beholde Børnene i Hjemmet og have Hovedindflydelsen paa deres Opdragelse. Kun i visse Tilfælde have Forældrene fortabt denne dyrebare Ret ved den Maade, de have røgtet den paa, og Spørgsmaalet bliver da, om det, hvorvidt Forældrene have forbrudt denne Velfærdsret, skal afgøres administrativt eller af Domstolene, og da kan man ikke argumentere ved at henvise til Skolelovgivningen. Selv om Samfundet mener, at det har Ret til at kræve en vis Undervisning for Børnene i Almindelighed, er det dog kun en ren Undtagelse, at den ikke-socialistiske Stat tilegner sig den egentlige Opdragelsesret overfor Børnene. Det sker imidlertid i disse Tilfælde, og hvis der skal være nogen Mening i, at man har selvstændige Domstole, til hvilke den enkelte kan tage sin Tilflugt overfor Statsmagten, naar han føler sig grovt krænket i sine Interesser, er det meningsløst i et saadant Velfærds-spørgsmaal ikke at aabne den enkelte Adgang til Domstolene.

Justitsministeren (Alberti): Jeg tror, at det ærede Medlem som skarpsindig